

Forslaget. Den højtærede Minister har Ret i, at det er ikke nogen politisk Synsmaade, der har gjort sig gældende for Venstre i Finansudvalget, da vi tog den Stilling ikke at tiltræde disse Ændringsforslag, men det er rent saglige Synsmaader, som har vejledet os. Vi ser meget vel, at saaledes som Forholdene er i disse to Kommuner, vil det blive nødvendigt, hvis man skal faa en forsvarlig Ordning, at de to Kommuner enten direkte indlemmes i vedkommende Købstæder, eller at vi faar en Skatteordning, der tillader, at en Kommune som St. Mortens faar en Del af den Skat, som de store Fabrikker, hvis Arbejdere bor i St. Mortens Kommune, nu svarer til en anden Kommune. Der er nemlig ikke nogen Retfærdighed i, at et stort Fabrikanlæg findes i den ene Kommune, og at en hel Del af Arbejderne eller vel alle Fabrikarbejderne, som bor i en anden Kommune, falder denne Kommune til Byrde. Der kan ad den kommunale Skattelovgivnings Vej træffes Regler, som bøder derpaa, men man kan ogsaa gaa den Vej at indlemme Kommunen i vedkommende Købstad. Ved de fleste Købstæder rundt omkring i Landet findes der lige op til Købstæderne Villabebyggelser, hvor der ikke saa meget bor Arbejdere som derimod velhavende Skatteborgere, der holder sig udenfor Købstaden, medens de mange Gange har deres Næringsvej inde i Købstaden. Hvis man vil forære Købstæderne Arbejderbebyggelserne ved Siden af dem, maa man ogsaa indlemme disse saakaldte Skattely i Købstæderne, for at der kan ske fuld Ret. At der skal ske en Ordning her, er vist alle enige om. I Længden kan det ikke gaa, som det er, og at Kommissionen vil komme med Indstilling i saa Henseende, tvivler vi ikke om.

Men Spørgsmaalet om, hvorvidt man, indtil en Lovgivning finder Sted, skal lade Statskassen betale en Del af Kommuneskatterne i saadanne arbejderbebyggede Kommuner, er ikke et Spørgsmaal, man uden videre kan afgøre paa den Maade, det her foreslaas: at man lader Staten betale. Efter vort Skøn tilfalder det ikke Staten her at træde midlertidigt til. Efter den kommunale Lovgivning, vi har, finder vi, at den, der skal træde midlertidigt til, maa være dels Amtsfattiggassen, dels Amtsskolefondens. Det er ikke vor Mening, at Amtsfattiggasserne og Amtsskolefondene uden videre skal overtage Udgifterne i disse Kommuner, og at man saa skal lade Sagen blive ved at

gaa, som den er, men det er vor Mening, at Amtsfattiggasserne og Amtsskolefondene maa træde til og hjælpe midlertidigt, indtil man faar en varig Ordning. Hvis man vedtager de foreliggende Ændringsforslag og lader Statskassen betale til de to Kommuner, er Sagen dermed slet ikke klaret, til næste Aar er man sandsynligvis lige vidt, og saa staar man atter overfor, at Staten skal træde til og give Bidrag til de to Kommuner, og saa længe de kan faa Bidrag fra Statskassen, er der intet Pres paa — i alt Fald for deres Vedkommende — for at faa en varig Ordning. Derfor kan vi ikke tiltræde disse Ændringsforslag.

Den højtærede Minister har Ret i, at de Skatter og Ligningsprocenter, som jeg har nævnt, ikke uden videre kan tages som et bestemt Billede af, hvorledes Beskatningen er omkring i Landet, thi man maa ogsaa tage Hensyn til Beskatningen paa faste Ejendomme. Men disse Skatte- og Ligningsprocenter danner dog for saa vidt et paalideligt Billede, som man kan se, at der findes adskillige Købstæder og Landkommuner omkring i Landet, der i Virkeligheden er haardere beskattede end de to Kommuner, her er Tale om. Den Sammenligning, som den højtærede Minister anstillede med Hensyn til, hvor stort Skattebeløbet bliver pr. Indbygger, kan da heller ikke give noget virkeligt Billede af Forholdet. Det er ikke Indbyggerantallet, det kommer an paa i saa Henseende, men meget mere paa Skatteevnen. I øvrigt maa disse Kommuner ogsaa kunne faa nogen Hjælp. Der bliver sagt, at Dyrtidsloven særlig rammer dem, og det gør den vel ogsaa, men de maa kunne faa nogen Hjælp af den halve Million Kroner, som ved Dyrtidsloven stilles til Raadighed for fattige, overbebyrdede Kommuner. Hvor meget det kan være, er vel ikke til at opgøre i Øjeblikket. Derimod maa man nok kunne se, hvor meget de har kunnet faa hidtil af Tilskuddet til Kommunerne. Muligt var det vel ogsaa, at der kunde gives et særligt Tilskud til disse Kommuner ved Hjælp af Dyrtidsloven, saa at de fik nogen Bod for, hvad de maa lide, fordi der ved denne Lov falder særlige Udgifter paa dem. Det er jeg imidlertid ikke i Stand til at udtale mig om, der har ikke foreligget nogen Opgørelse i saa Henseende for os i Finansudvalget, og den højtærede Minister har heller ikke endnu kunnet give en saadan Opgørelse. Der er sagt om St. Mortens Kommune, at der kun er